

[Ib Christensen]

stort set kan løses alene gennem sociale nedskæringer. Det er en politik, der er lige så reaktionær som den politik, regeringen og forligspartierne fører, og som går ud på, at man søger betalingsbalanceunderskuddet bragt ned, og så fører man en økonomisk politik, hvis helt sikre og registrerede konsekvens er en stigende arbejdsløshed: 50.000 flere arbejdsløse nu end på samme tidspunkt i fjor. Der kunne virkelig spares penge, hvis man ville føre en økonomisk politik, der tilsigtede at genskabe beskæftigelsen i stedet for det modsatte.

Denne generelle bemærkning skal ikke fordunkle, at der er enkeltheder i dette forslag, som vi kan støtte. Vi afviser ikke, hvad vi opfatter som rimelige besparelser, og vi er enige med venstre om, at det skal kunne betale sig at arbejde.

Men der er noget, vi i høj grad er uenige med venstre om. Vi mener således ikke, at arbejdsløshedsforsikringen bør ændres på den måde, at arbejdstagernes og arbejdsgivernes organisationer skal betale mere. Tværtimod mener vi i princippet, at dette at spænde et sikkerhedsnet ud under de arbejdsløse er en egentlig offentlig opgave. Vi vil hellere gå den modsatte vej af den, venstre vil gå.

Det samme gælder efterlønnen. Vi mener, at man kan diskutere, om man har lavet en ordning, der er for kostbar. Skal man have en efterlønsordning eller en førtidspension, er det efter vores opfattelse en offentlig forpligtelse, noget, der skal finansieres over skatterne og ikke over bidrag, som man pålægger virksomhederne eller lønmodtagerne. Derfor ønsker vi på disse områder at gå den modsatte vej af den, venstre er inde på.

Når venstre vil have nedsat minimumsbetalingen med 20 pct. for unge under 20 år, må vi sige: venstre har jo selv trods advarsler været med til igennem lovdiktat at gennemføre den ordning. Derfor kommer det sådan lidt efterpå, at man nu angrer det, man har været med på. Jeg tror, at vi havde fået en mere ansvarlig indkomstmæssig udvikling her i samfundet, hvis man havde overladt til arbejdsmarkedets parter selv at klare egne anliggender og bære risikoen ved ikke at klare tingene.

Vi er enige med venstre om, at indeksreguleringen for handicapydelse bør fjernes.

Derimod mener vi ikke, at indtægtsreguleringen af børnetilskuddene skal ophæves.

Vedrørende daginstitutionsbetalingen kan vi godt være enige med venstre om, at de, der får disse ydelser, i større omfang selv skal betale for dem, også for at skabe ligestilling med hjemmearbejdende ægtefæller. Derfor kan vi godt i princippet støtte et tiltag på det område.

Jeg synes, det ville være nok så konstruktivt, når der skal snakkes offentlige besparelser, at prøve at finde ud af, hvilke opgaver det offentlige kan befri sig for. Vi kan ikke komme bort fra, at det offentlige i disse år betaler milliardtilskud til erhvervslivet – som man i øvrigt skal hente igen, bl.a. hos erhvervslivet selv. Der var virkelig noget for venstre og andre, der kalder sig liberale, at tage fat på. Skal vi føre en politik, som virkelig fremmer vores konkurrenceevne, ja, så skal vi også se på valutapolitikken, og hvad den afstedkommer af ulykker for vores konkurrencemæssige situation. Skal vi endelig – hvad vi er enige med venstre om i princippet – fremme initiativ og arbejdslyst, så var der ikke noget bedre end en skatteomlægning, der lægger skatterne væk fra skat på arbejde og over på de arbejdsfrie gevinster. Det ville i sandhed fremme initiativ og arbejdslyst. Men jeg har ikke indtryk af, at det ligefrem er den vej, venstre ønsker at gå.

Trods disse indvendinger vil jeg da godt tilsige mit partis vilje til at se på forslaget i udvalget. Faktisk har vi allerede stillet spørgsmål vedrørende dette forslag om de samfundsøkonomiske, beskæftigelsesmæssige og fordelingspolitiske virkninger af det, for det foreligger jo overhovedet ikke belyst fra forslagsstillernes side.

Brixtofte (V):

Jeg vil indledningsvis sige tak for en pæn behandling af vores forslag. Det var de rigtige, der sagde fra, de yderliggående partier på venstrefløj og på højrefløj, og det var de rigtige, der erklærede sig villige til at gå ind i seriøse drøftelser om vores forslag.

Venstres politik går jo ud på, at man gennem en øget produktion og mere beskæftigelse løser vores beskæftigelsesmæssige problemer og vores betalingsbalanceproblemer, hvorimod regeringen gennem øgede skatter og afgifter ønsker at dæmpe forbruget og